

Sygn. akt III UK 18/19

POSTANOWIENIE

Dnia 6 listopada 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Beata Gudowska

w sprawie z odwołania M. Sp. z o.o. w Z.
od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w W.
z udziałem zainteresowanych: K.B., E.K., B.K., N.K., A.M., T.O., R.S., A.B.
o ubezpieczenia społeczne,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w dniu 6 listopada 2019 r.,
skargi kasacyjnej odwołującej się od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 24 stycznia 2018 r., sygn. akt III AUa (...),

odrzuca skargę.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 24 stycznia 2018 r. Sąd Apelacyjny w (...) oddalił apelację M., Spółki z o.o. w Z. od wyroku Sądu Okręgowego w Ś. z dnia 25 kwietnia 2017 r. oddającego jej odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych w przedmiocie ustalenia, że jako pracodawca K.B., E.K., B.K., N.K., A.M., T.O., R.S. i A.B. jest płatnikiem składek na ich obowiązkowe ubezpieczenia emerytalne i rentowe, wypadkowe i chorobowe oraz na ubezpieczenie zdrowotne, na Fundusz Pracy i Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych za okres od dnia 1 maja do dnia 30 czerwca 2012 r. Wobec wymienionych pracowników spółka M. otrzymała od R., Spółki z o.o. ofertę ich przejęcia, po czym mieli pozostać w dotychczasowym miejscu świadczenia pracy i wykonywać nadal te same czynności na rzecz dotychczasowego pracodawcy – spółki M.. W dniu 1 maja 2012 r. spółki

zawarły umowę na okres 3 lat, w której określiły zakres usług wykonywanych przez R. na rzecz M., a w ramach tej umowy R. zobowiązała się do oddelegowania do M. pracowników przejętych od niej, obowiązanych do wykonywania pracy i stosowania się do merytorycznych wskazówek osób wyznaczonych przez M.. Żadna z tych spółek nie odprowadzała składek na ubezpieczenia społeczne tych pracowników.

W ocenie Sądu - na skutek przyjęcia pozorności przejścia pracowników do spółki R. - płatnikiem składek był nieprzerwanie ich rzeczywisty pracodawca, czyli spółka M. i tę spółkę obciąża zaległość składkowa w kwotach: za K.B. 1.859,65zł, za E.K. 1.297,54 zł, za B.K. 1.315,40 zł, za N.K. 299,16 zł, za A.M. 1.906,40 zł, za T.O. 1.309,74 zł, za R.S. 1.309,78 zł i za A.B. 1.449,02 zł.

Skarga kasacyjna spółki M., oparta na podstawie naruszenia przepisów postępowania w zakresie, który miał wpływ na wynik sprawy, tj. art. 379 pkt 2 w związku z art. 477¹¹, art. 177 § 1 pkt 3, art. 356 § 1 oraz art. 232, 233 § 1 i 328 § 2 w związku z art. 391 oraz 378 § 1 i art. 382 k.p.c., oraz prawa materialnego – art. 23¹ k.p., zawierała wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania ze względu na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego.

Zakład Ubezpieczeń Społecznych wniósł o odmowę przyjęcia skargi i zasądzenie „od powoda na rzecz pozwanego” kosztów zastępstwa procesowego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Przedmiot zaskarżonej decyzji kwalifikuje niniejszą sprawę jako sprawę o prawa majątkowe, niebędącą sprawą o przyznanie i o wstrzymanie emerytury lub renty lub o objęcie obowiązkiem ubezpieczenia społecznego, w której skarga kasacyjna - stosownie do art. 398² § 1 k.p.c. - jest dopuszczalna tylko wówczas, gdy wartość przedmiotu zaskarżenia nie jest niższa niż dziesięć tysięcy złotych (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 18 października 2004 r., I UZ 35/04, OSNP 2005 nr 7, poz. 101; z dnia 9 października 2002 r., II UZ 94/02, OSNP 2004 nr 6, poz. 107.; z dnia 13 czerwca 2013 r., I UZ 12/13, niepublikowane i z dnia 12 stycznia 2016 r., II UZ 37/15, niepublikowane; z dnia 16 kwietnia 2015 r., I UK 470/14, niepublikowane; z dnia 20 września 2017 r., I UK 342/16 niepublikowane i z dnia 2 października 2018 r., I UZ 32/18, niepublikowane). Spór sprowadza się w

niej do określenia podmiotu zobowiązanego do zapłaty składek ubezpieczeniowych i poboru składki na ubezpieczenia społeczne pracowników.

Objęcie ubezpieczeniem społecznym nie oznacza objęcia ubezpieczeniem u konkretnego pracodawcy, zatem w sprawie w której Zakład Ubezpieczeń Społecznych skierował żądanie zapłaty do płatnika składek, nie ma sporu o objęcie ubezpieczeniem. Według ogólnych reguł przymusu ubezpieczenia społecznego, pracownicy, czyli osoby mające taki status ze względu na osobiste wykonywanie określonego rodzaju pracy w warunkach podporządkowania pracodawcy, wykonywania pracy na rzecz i ryzyko pracodawcy oraz odpłatności pracy (art. 22 § 1 k.p. oraz art. 6 ust. 1 pkt 1 w związku z art. 8 ust. 1 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (jednolity tekst: Dz.U. z 2019 r., poz. 300 ze zm.)), podlegają ubezpieczeniom niezależnie od tego, który podmiot jest ich pracodawcą. Samo wykonywanie pracy, obojętnie czy na rzecz spółki M., czy spółki R. przez K.B., E.K., B.K., N.K., A.M., T.O., R.S. i A.B. czyniło bezspornym podleganie przez nich ubezpieczeniom społecznym.

Respektując zasadę, że w razie objęcia jednym wyrokiem wielu decyzji ustalających płatnikowi składek i wskazanym w tych decyzjach pracownikom podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne i zdrowotne wartość przedmiotu zaskarżenia skargą kasacyjną oznacza się odrębnie względem każdego ubezpieczonego pracownika (art. 19 § 2 w związku z art. 398⁴ § 3 k.p.c.; por. uchwałę składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 12 czerwca 2014 r., OSNP 2014 nr 12, poz. 168), Sąd Najwyższy stwierdził, że w niniejszej sprawie wartość przedmiotu zaskarżenia w odniesieniu osobno do każdego pracownika, równa wartości przedmiotu sporu, powoduje, że skarga kasacyjna jest niedopuszczalna (art. 398⁶ § 2 i 3 k.p.c. w związku z art. 398² § 1 k.p.c.).

as